

Alternatieve behandelwijzen in de diergeneeskunde

- De KNMvD vindt dat de reguliere diergeneeskunde, zoals onderwezen op een faculteit diergeneeskunde, de standaardzorg is zoals een klant die van iedere dierenarts mag verwachten.
- De KNMvD erkent dat er vraag bestaat naar aanvullingen op deze standaardzorg. Daarom is de KNMvD van mening dat dergelijke aanvullingen mogelijk zijn, zolang die niet in conflict zijn met wet- en regelgeving.

Aanleiding

Het aantal dierenartsen in Nederland die niet-reguliere behandelwijzen toepassen neemt de afgelopen jaren toe. Deze niet-reguliere behandelwijzen, ook wel alternatieve of complementaire diergeneeskunde genoemd, worden soms naast reguliere diergeneeskunde toegepast. Producten die door deze groep dierenartsen worden voorgeschreven zijn geen geregistreerde diergeneesmiddelen, daar er onvoldoende wetenschappelijk bewijs is voor de werkzaamheid en/of de veiligheid. De vraag moet gesteld worden wat de rol is van alternatieve behandelwijzen ten opzichte van *evidence based veterinary medicine*.

Standpunt KNMvD

De KNMvD vindt dat de reguliere diergeneeskunde, zoals onderwezen op een faculteit diergeneeskunde, de standaardzorg is zoals een klant die van iedere dierenarts mag verwachten. De KNMvD erkent dat er vraag bestaat naar aanvullingen op deze standaardzorg. Daarom is de KNMvD van mening dat dergelijke aanvullingen mogelijk zijn, zolang die niet in conflict zijn met wet- en regelgeving, en zolang de dierenarts die complementaire diergeneeskunde bedrijft voldoet aan de volgende voorwaarden:

- Dierenartsen baseren zich in de eerste plaats op het best beschikbare wetenschappelijke bewijs, de klinische ervaring en de zorgvraag van de dierhouder bij de diagnostiek en de behandeling van dieren;
- Dierenartsen die alternatieve diergeneeskunde bedrijven laten zien dat ze in de eerste plaats reguliere diergeneeskunde bedrijven doordat zij ingeschreven staan in het Centraal Kwaliteitsregister Dierenartsen (CKRD);
- Voor nascholing voor alternatieve diergeneeskunde geldt een eigen kwaliteitsregister, 'het Centraal Kwaliteitsregister voor Complementair Werkende Dierenartsen' (CKCD);
- Voor het toepassen van niet-reguliere diagnostiek en behandelmethoden licht de dierenarts de eigenaar eerst goed voor. De diereigenaar moet in staat zijn een weloverwogen keuze te maken voor een reguliere therapie of een alternatieve therapie. Om die keuze te kunnen maken legt de dierenarts de risico's voor de ene of de andere behandeling goed uit;
- Als er voor de diagnose en behandeling van bepaalde aandoeningen een professionele standaard bestaat dan dient de dierenarts deze a priori te volgen, en bij afwijking hiervan

minimaal die standaard bij de beslissing over de behandelwijze te betrekken. De argumentatie voor de afwijking van de standaard legt de dierenarts te allen tijde vast;

- De dierenarts combineert deze aspecten tot een behandeling waarbij de gezondheid en welzijn van het dier centraal staan en waarbij de volksgezondheid geen risico loopt.

Overwegingen

Reguliere versus niet reguliere behandelwijzen

Een reguliere behandelwijze is gebaseerd op de wetenschappelijke kennis, vaardigheden en ervaring die leiden tot de bevoegdheid om de diergeneeskunde uit te mogen oefenen (*evidence based veterinary medicine*). Een reguliere behandelwijze is daarnaast algemeen door de beroepsgroep aanvaard en onderdeel van de professionele standaard (goede veterinaire praktijk).

Niet-reguliere behandelwijzen vallen buiten deze professionele standaard en omvatten onder andere homeopathische, holistische of andere complementaire behandelwijzen zoals acupunctuur. Sommige dierenartsen adviseren deze behandelingen naast een reguliere therapie. Er is een kleine groep die zich volledig op de complementaire diergeneeskunde richt en geen reguliere behandelingen uitvoert.

Diergezondheid, dierenwelzijn en volksgezondheid centraal

Voor dierenartsen staat de gezondheid en het welzijn van het dier centraal, zonder dat er risico's voor de volksgezondheid ontstaan. Bij elke diergeneeskundige handeling stelt een dierenarts daarom eerst een diagnose volgens de daarvoor geldende professionele standaard.

De kennis in de diergeneeskunde neemt snel toe. Daarmee zijn steeds betere diagnostiek en behandeling beschikbaar. Het toepassen van kennis vraagt om aandacht en ervaring. Er is geen dierenarts meer die alle relevante kennis heeft en kan toepassen in de volle breedte van de diergeneeskunde. Dierenartsen werken daarom waar mogelijk samen, verwijzen naar elkaar en zoeken samen met de dierhouder naar de beste behandeling voor het dier.

Kwaliteit van de diergeneeskunde

De KNMvD maakt de inspanningen die de dierenarts levert op het gebied van professionele ontwikkeling en nascholing zichtbaar aan de consument via een kwaliteitsregister: het CKRD. Dierenartsen die werkzaam zijn in het complementaire gebied en niet-reguliere behandelwijzen toepassen hebben aangegeven behoefte te hebben aan een eigen kwaliteitssysteem. Daarom neemt deze groep dierenartsen deel aan CKRD voor de reguliere zorg en heeft deze groep daarnaast voor kennis over alternatieve geneeswijzen een eigen register, het CKCD. Complementair werkende dierenartsen voldoen op deze manier aan de kwaliteitseisen van het CKRD en volgen daar bovenop aanvullende nascholing op het gebied van complementaire diergeneeskunde.

De KNMvD stimuleert de continue professionele doorontwikkeling van de beroepsgroep. De KNMvD ondersteunt de dierenartsen zoveel mogelijk om actuele kennis toe te passen door het volgen van nascholing te stimuleren en door richtlijnen beschikbaar te stellen.

Dierenartsen die op onverantwoorde wijze (niet-regulier) de diergeneeskunde uitoefenen kunnen daarop altijd worden aangesproken door de NVWA of door een klacht van de dierhouder bij het Veterinair Tuchtcollege.